

மலர்
மலர்ச்சி

11

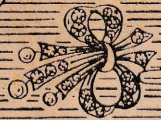
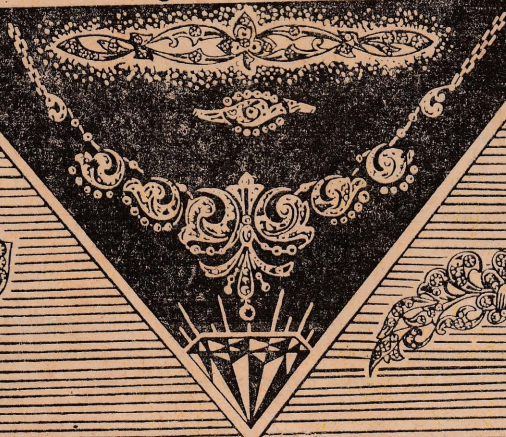
விய - மாசி

சதம் 30

எல் கே எஸ்

நகை வியாபாரிகள்

யாழ்ப்பாணம்

85

இலங்கையில் முதல்தரமானது!

கல்வி, காதல், பணம், தோழில், வழக்குகள்
இவை எல்லாம் கிரகங்களின் வேலைகள்

யாழ்ப்பாணம், சுண்டிக்குழிச் சந்த, உண்மை சோதிட நிலையம்
அதிபர்: புறப்பலர் P. வரதராஜா (M. P. A. S) அவர்கள்
சோதிடம், ரேகை சாஸ்திரம் மூலமாக நீங்கள் ஆச்சரியப்படத்
தக்கவிதமாக உண்மைப் பலன்களை உரைப்பார்.

ரேகை — ரூபா 2. ஜாதகம் — ரூபா 2, 5, 10, 25.

—: களவுகள் காட்டிக் கொடுக்கப்படும். —

சித்துருப சிகிச்சை: மருந்தினால் மாறாத குருடு, செவிடு, தொய்வு,
வாதம், மருத்திடு, மூலவியாதி, நாரிப்பிடிப்பு, எலும்பு உருக்கம்,
மூளைக் குழப்படி, மலட்டுத் தன்மை, வலி. கெற்பவாய்வுக் குத்து
இன்னும் பலவிதமான தீராத நோய்கள் மெத்தக் குறுகிய கால
அளவில் சுத்தமாய்ச் சுகப்படுத்தலாம்.

Prof. P. WARATHARAJAH (M P A. S.)

Chundiculi Junction,
Jaffna.

“மறுமலர்ச்சி” வாசகர்களுக்கு:

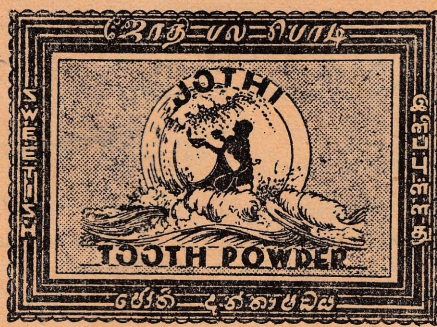
சித்திரை மாதத்தில் வெளியாக்கவேண்டிய நமது
ஆண்டுமலருக்குத் சேவையான கடதாசியைப் பெற முடியா
தென (இந்த இதழ் அச்சாகி முடியும் சமயத்தில்) அறிவி
ரோம்.

ஆகவே, அடுத்த இரண்டு இதழ்களுக்குரிய கடதா
சியை நிறுத்தியாவது மலருக்குரிய கடதாசியைப் பெற
முயற்சிப்போம். அப்படியாவது அனுமதி கிடைத்தால்
இந்த வருடக் கடைசி இதழும், அடுத்த வருட முதல் இத
ழும் (பங்குனி, சித்திரை இதழ்கள்) மலராகக் கருதப்படும்.
இவ்விஷயம் நிச்சயமாகத் தீர்மானமான உடனே வாசகர்
களுக்கு அறிவிப்போம்.

மனேஜர்,

“மறுமலர்ச்சி”

உயர்தரமான தும்,
குறைந்த விலையில்
கிடைக்கக் கூடியதுமான

ஜோதி
பற்பொடி

பல்லாயிரக் கணக்கான 'ஸ்டாக்கிஸ்டு'களிடம்
எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்.

ஜோதி & கோ.
மருந்து வாசனத்திரவியங்கள் தயாரியவர்கள்
தயால் மெட்டி 606
213, செட்டியார் தெரு கொழும்பு

ஒரு குடும்பத்தில் .....

கணவன் : நமக்குத் தேவையான நகைகளை வாங்குவதற்கு தகுதி யான இடம் ஒன்றுண்டு. விலை, கூலி எல்லாம் நிதானமாக இருக்கும்!

மனைவி : எனக்கும் தெரியும்! அது நம்பிக்கை, நாணயமான இடம். சொல்லட்டுமா?.....

மகன் : ஓ! எனக்கும் தெரியும். நவநாகரிசமான நகைகள் அங்கே தான் கிடைக்கும். பார்வைக்கு வெகு அழகாயிருக்கும்.

மகள் : 'எஸ். கே. எஸ்.'தானே? அது எல்லோருக்கும் தெரிந்த இடம்தான்! வேண்டிய வித களில் 'ஓடர்' கொடுத்தால் குறித்த சவணையில் தருவார்கள். எஸ். கே. எஸ். நிர்வாகஸ்தர்கள் தங்கள் நகைகளைப் போலவே தங்கமான குணம் உள்ளவர்கள்!

எஸ். கே. எஸ். நகை வியாபாரிகள்,
63, கன்னுதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

T-Grams: "JEWELLERS"

பதிரொவது தடவையாக இன்று மறுமலர்ச்சி உங்களை வந்தடைந்திருக்கிறது. மறுமலர்ச்சியீது நீங்கள் காட்டிவரும் அன்புக்கு எமது மனமார்ந்த வந்தனங்கள் உரியது.

ஒவ்வொரு இதழிலும் மறுமலர்ச்சியின் வளர்ச்சியைக் கவனித்துவரும் அன்பர்கள் கூட, அடுத்துவரும் இதழ்களில் அதன் வேகமான வளர்ச்சியைக் கண்டு ஆச்சரியப்படத்தான் போகிறார்கள்!

*

நமது சந்தாதரர்களில் யாரோ ஒரு முப்பதுபேர்களுக்கு சில நல்ல பரிசுகள் காத்திருக்கின்றன! இது சம்பந்தமான விவரங்கள் உள்ளே ஒரு பக்கத்தில் இருக்கின்றன; பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

*

சென்ற இதழில் குறிப்பிட்ட நமது வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு மறுமலர்ச்சியின் சீவிய சந்தாதரர்களாகச் சேர முன்வந்துள்ள அன்பர்களுக்கு எமது நன்றி உரியது. அவர்களின் பெயர்களுக்கும் இனிமேல் சேருகிறவர்களுடைய பெயர்களுக்கும் அடுத்த இதழில் பிரசுரிப்போம். ***

வாழ்க்கையின் லட்சியம்!

தென் இலங்கையிலே ஒரு அழகான கிராமம். அதனூடே ஓடுகிறது அந்த ஆறு. ஆற்றங்கரையோரமெங்கும் நெளிந்தும் நிமிர்ந்தும் நின்று அழகு செய்கின்றன தென்னைகள்.

இந்த அழகான ஆற்றிலே .....

ஓகோ! எப்படிப்பட்ட சேரமாம் அது!

“பொன் மலர் ஆகாயம் பூத்திருக்க - அதன் புத்தொளி எங்கும் பரவிவா”

நீலநிற ஆகாயத்திலே பொன்மலர் பூத்திருக்கிறதாம்; மோகனமான அதன் ஒளி அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் முலாம் பூசியிருக்கிறதாம்! ‘நிலா மலர்ந்த இர’வாம் அது!

அந்த அழகான ஆற்றிலே, இத்தகைய ரமணியமான நேரத்திலே, தலைவனின் பக்கத்தில் அவனை அணைந்தவாறே படகில் அமர்ந்திருப்பவளோ ஒரு சிங்களக்குயிலாம்! சாதாரண குயிலல்ல; பல இன்பக் கவிதைகள் சொல்லும் குயிலாம்! இந்த நிலையை வர்ணிக்க முடியாமல், வாழ்க்கையின் லட்சியத்தையே கண்டுவிட்டதாக எழுதுகிறார் கவி.

“தென்னிலங் காபுரி நாட்டினிலே - நிறை தென்னை மரக்கரை ஆற்றினிலே பொன்மலர் ஆகாயம் பூத்திருக்க - அதன் புத்தொளி எங்கும் பரவிவா, என்னை அணைத்தோரு சிங்களத்தாள் - பல இன்பக் கவிதைகள் சொல்லிவா, வன்னப் படகிலே நாளிரப்பேள் - இந்த வாழ்க்கையின் லட்சியம் கண்டதுபோல்!

“ஆஹா, இந்த மோகனக் கவிதையிலேயே சிங்களர் - தமிழர் ஒற்றுமையைக்கூட சொல்லி விட்டாரே கவிஞர்!” என்று சொல்லத் தோன்றுகிறதல்லவா?

இந்த மனோகரமான கற்பனையை, நமது கண்களுக்கு விருந்தாக ஓவியத்தில் உருவாக்கியவரின் திறமையை நினைத்தும் ‘ஓஹோ’ என்று வியக்கவேண்டியதுதான்!

கவிதை: ராஜா.

ஓவியம்: கதிர்.

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 3436700. 100 ரூபா வீசிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டு முறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந்
தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்
றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேர
மும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால்
ஒரு விகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்று வரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேஷமப்பணம் :

கேஷமப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னும்
காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விகிதம்,
2 விகிதம், 4 விகிதம், 6 விகிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள “நா ஷனல்” வங்கியிலும் “இம்பீரியல்” வங்கி
யிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க
விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

கைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி
9 விகிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம்
பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை

சிறப்பர்

நல்ல விளம்பரம்

- வியாபாரம் சிறக்க வேண்டுமானால், அதற்கு கவர்ச்சிகரமான சிறந்த விளம்பரங்கள் மிகவும் அவசியம். விளம்பரங்களுக்குத் தேவையான சித்திரங்கள், ‘புளோக்’சுகள், சினிம ஸ்டைல்கள் செய்து தருவதற்கு: _____

P. KATHIRAVETPILLAI (கதிர்),

COMMERCIAL ARTIST

127, (UPPER FLOOR) SILVERSMITH ST, COLOMBO.

யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?

மறுமலர்ச்சியின் இரண்டாவது ஆண்டின் ஆரம்பத்திலே, நமது சந்தாதர்களுக்கு ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை வழங்க விரும்புகிறோம். எல்லோருக்கும் பரிசுகளை வழங்குவதென்பது முடியாத காரியமல்லவா? ஆகவே, அந்த அதிர்ஷ்டசாலிகளைப் பொறுக்கி எடுப்பதற்குக் கீழ்க்காணும் முறையை அனுசரிக்கிறோம்.

அடுத்த மாத (பங்குனி) மறுமலர்ச்சியின் ஒவ்வொரு பிரதியிலும் வரிசையாக இலக்கங்கள் போடப்படும். அவற்றில் குறிப்பிட்ட முப்பது இலக்கங்களை நாம் இங்கே குறித்துவைத்திருப்போம். சித்திரை மாதத்து இதழில் அவற்றை வெளியிடுவோம். அவ்விலக்கமுள்ள பிரதிகளை வைத்திருப்பவர் உடனே அவைகளை எமக்கு அனுப்பி குறிப்பிட்ட பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சந்தாதர்களாய் உள்ளவர்கள் மட்டுமே இதில் கலந்து கொள்ளலாம்.

1946-ம் ஆண்டு ஆனி மாதத்துக்கு முன் சந்தாதர்களாய்ச் சேர்ந்தவர்களானவரும் அதிர்ஷ்ட இலக்கங்கள் வெளியாகு முன்னே தமது சந்தாவைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவர்கள் இப்பரிசுத் திட்டத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாது. குறிப்பிட்ட இலக்கங்களில் சில வந்துசேராவிட்டால் அவற்றுக்குப் பதில் வேறு இலக்கங்கள் 'திருவுளச் சீட்டு' முறையில் எடுக்கப்படும்.

முதலாவது பரிசு :

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 30 பெறுமதியுள்ள, } ரூபா 150/-
(மறுமலர்ச்சி) சீவிய சந்தா — 5 — }

இரண்டாவது பரிசு :

ஒவ்வொன்றும் சுமார் 12 ரூபா மதிப்புள்ள } ரூபா 120/-
பவுண்டன் பேனாக்கள் — 10 — }

மூன்றாவது பரிசு :

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 3/50 மதிப்புள்ள } ரூபா 52/50.
(மறுமலர்ச்சி) ஒரு வருட சந்தா - 15 - }

இப்பரிசுத்திட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்கு ஒரு சதம்கூட வீண் நஷ்டம் அடைய வேண்டியதில்லை. மறுமலர்ச்சி சந்தாதர்கள் யாவரும் கலந்து கொள்ளலாம். மற்றவர்களும் இப்பொழுதே சந்தாப் பணத்தை அனுப்பி வைத்து தங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

குறிப்பு : இப்பரிசுத் திட்டத்தில் வரக்கூடிய அபிப்பிராய பேதங்களில் மறுமலர்ச்சி மனேஜரின் தீர்ப்பே முடிவானது.

ம ல ர் க ள்

“சம்பந்தன்”

மலர்களே! நீங்கள் யார்? மகாசக்தியின் இளங்கையா? அல்லது அந்த சக்திதேவி உலகத்துக்குத் தன் உயிர் நிலையைக் காட்ட எனச் செய்துவைத்த அற்புதக் குழந்தைகளா? மனித ஜாதி உங்களிடம் ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறது. இந்த மூடமனிதர்களுக்கு உயர்ந்த ஞானம் இன்னும் உதயமாகவில்லை. அவர்கள் உங்களிடம் காணப்படும் நிற வேறுபாடுகளை — மிருதுத் தன்மைகளைக் கண்டதும் வெறி கொண்டு பறித்துக் கசக்கி எறிந்துவிடுகிறார்கள். மனிதர்களுக்கு இதுதான் பரம்பரை கற்றுக்கொடுத்த பாடம் போலும்!

ஆயினும் என்ன? மனிதர்கள் உங்களை அழித்து கிராமுல மாக்கி விட்டார்களா? பிரகிருதி தேவி தன் இனிய கரங்களால் இடையீடின்றி உங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டே இருக்கிறாள். தினமும் புதிய அழகு; சோபை; மணம்; எல்லாங் கலந்த ஒரு அற்புத வசீகரம். புதுமைக்குப் புகலிடம் வேறெங்கே யிருக்கிறது? சௌந்தர்பத்தின் கோயில் நீங்கள் தாலே? மனிதன் குரங்கின் அம்ஸமென்பது உண்மையேயாகும்; அல்லது அவன் உங்களை வேறுவிதமாகப் போற்றி வழிபாடு செய்திருப்பான். இல்லை, அவனிடமும் அமரத் தன்மை இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் மலர்ச் செடிகளைத் தோட்டம்போட்டு விருத்திபண்ண இச்சைப்படுவானா?

அற்புத சக்திகள் எல்லாம் நிறைந்த மலர்களே! உங்களிடம் குழந்தையின் மகா சௌந்தர்யம் நிறைந்திருக்கிறது. குழந்தையிடம் காணப்படும் நிர்மலமான தோற்றம் உங்களிடம் இருந்து உதிர்த்த ஒரு துளிதான். முழுவதும் எப்படி வந்து சேரும்? சேர்ந்தால் எந்தக் குழந்தையும் பெரியவனாக மாட்டான். தோற்றத்தில் — வயசில் அல்ல, உயிர்நிலையான உள்ளத்தின் செய்மை சான்ற பண்பாட்டில் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது.

மலர்களே! உங்களை உலகம் கொண்டாடும் அளவு போதாது. ஆனால் ஏற்ற அளவுக்குக் கொண்டாடும் மனிதர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள்; இருக்கிறார்கள்; இனியும் இருக்கப் போகிறார்கள். அவர்கள்தான் கவிகள்.

கவிகளின் உள்ளத்துக்குக் கற்பனைச் சுருதியை எழுப்பி விடும் ஞான நரம்புகள் எவைகள்? காவியங்களை எழுதச் செய்யும் எழுதுகோல்கள் எவைகள்? அவர்களுக்கு அமரத்துவத்தைக் கொடுக்கும் மகா சக்தி யார்? கவிகளின் அன்புள்ள குழந்தை எது? இனிய தோழன் யாவன்? பிரிக்க முடியாத காதலி எவள்? எல்லாத் தத்துவங்களையும் விளக்கிக் காட்டும் தெய்வம் எது? மலர்களே! எப்படியோ நீங்களே எல்லா ஸ்தானங்களையும் கவிகளிடம் பெற்றுவிட்டீர்கள்.

கவிகளின் இதயம் உங்களோடு வார்த்தையாடும் வல்லமையுடையது. நீங்களும் கவிகளிடமே பேசுகிறீர்கள். ஒருவேளை, மலர்களாகிய நீங்கள் எல்லோருமே நயவஞ்சகம் உடையவர்கள் போலும்! அல்லது சாதாரண மனிதனையும் பேசி வசப்படுத்தலாமல்லவா? — இல்லை; அது மனிதரிடமுள்ள பிசுருதான். சந்தேகமேயில்லை!

கவிகள் தெய்வசக்தியுடையவர்கள். தெய்வத்தின் அற்புதமான சிருஷ்டியின் தத்துவம் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் விளங்குகிறது. ஒரு கவிஞனைப் பிடித்து அவனிடம் ஒரு மலரைப் பறித்துக் கொடுத்தால், அவன் தனது கண்ணை இழந்தவனைப் போல உடனே ஒலமிடுவான். ஒருவேளை பிரசுருதியின் அருமைக் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டோமென்று அவன் சபிக்கவும் கூடும்.

மலர்களிடம் எத்தனை கோடி வேறுபாடுகள் — வகைகள் — நிறங்கள், மணங்கள் இருந்தாலும் அவற்றின் உயிர்நிலை ஒன்றுதான். அந்த உயிர்நிலையை உணர்ந்து அனுபவிக்க மனிதர்களுக்குப் பக்குவம் வேண்டும். எல்லோரும் கவிகளாவது எப்போதென்பது ஒரு பிரச்சினைதான். ஆயினும் அந்தக்காலம் வேகமாகவே வந்துகொண்டிருப்பதாக எதிர்காலத்தை வெகு தூரம் வரைக்கும் எட்டிப்பார்க்கும் வல்லமைபெற்ற சிலர் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியானாலும் மனிதன் அமரனாகும் நாளை நாங்கள் எதிர்பார்த்திருப்போம். 'எல்லாம் வரும்; கிடைக்கும்' என்ற நம்பிக்கைதானே நம்மை உயிரோடு வைத்திருக்கிறது.

சுதந்திரக் கொள்ளையா?

‘மறுமலர்ச்சி’ மார்கழி இதழில் “வீட்டுக்குள்ளே சுதந்திரக் கொள்ளை” நடப்பதாக வர்ணித்திருந்தார் ஸ்ரீ. அ. செ. மு. அவருடைய கட்டுரையைப் படித்துப் பார்த்ததில் ஒரு சந்தேகம் சிளம்புகிறது. அரசியல் சுதந்திரத்துக்கும், வீடுகளிலே சர்வ சாதாரணமாக நிகழும் பரஸ்பர மரியாதை முறைக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறதோ? இதுதான் எனது கேள்வி.

உலகமென்பதும் நாகரீகம் என்பதும், சம்பிரதாயம் கௌரவம் மரியாதை முதலிய சில்லுகளிலேயே ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. பிறருடைய உடல், பொருள், உணர்ச்சி முதலியவைகளுக்கு ஏற்ற மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுப்பதே நல்வாழ்வின் அறி குறியாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. இதுவே நாகரீகத்தின் அஸ்தி வாரம்; சமயங்களின் சாராம்சம்; அறிவின் வளர்ச்சி!

என்னதான் காலம் மாறினாலும், மனிதன் சுயநலப் பிராணியாகவே இருக்கிறான். இந்தச் சுயநலம் கூடுதலாக இருப்பவர்கள், தங்களை மற்றவர்கள் எல்லோரும் கணம்பண்ண வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். சிலவேளைகளில் நேராகக் கேட்டும் விடுகிறார்கள். இன்னும் சிலர், அதைப் பெறுவதற்குக் கட்டாயப் படுத்துகிறார்கள், தங்களுக்குக் கீழுள்ளவர்களை. எழுத்தாளர்கள், சமய குரவர்கள் — ஏன்? மனித சமுதாயம் முழுவதும் — இந்த இயல்புடையவர்கள்தான். இதைப் போலிக் கௌரவம் — மரியாதை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்தப் போலிக் கௌரவத்தையும் மரியாதையையும் பெறுவதற்கு மனிதர்கள் ஏன் ஆசைப்படுகிறார்கள்? — என்று கேட்டாலோ? ..... அது மனித இயற்கைதான், வேறொன்றுமில்லை. இதைப் பெறவிட்டாலோ, எந்தக் கீழ்சிலை உள்ள மனிதனுக்கும் மனம் திருப்திப்படுவதில்லை. சுயநலம் என்பது மனிதனிடத்து மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள சகல சீவராசிகளிடத்திலுமே இருக்கிறது. சேவல் ஒன்று கொண்டையை வீசி நாலாபுறமும் பார்த்துக் “கொக்கரக்கோ” என்று கூவுவதிலும், நறுமலரொன்று இனிய மணத்தைப் பரவ விடுவதிலும் நாம் இதைக் காண்கிறோம்.

ஆகவே, இந்த மரியாதை விஷயத்தில் நாம் அடிப்படையான மாற்றங்கள் செய்வதற்கில்லை. தன்னுடைய மகன் தனக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டுமென்று தகப்பன் விரும்புவதில், கட்

டாயப்படுத்துவதில் மேற்படி மனித இயல்புதானே வெளியாகிறது? இந்த மரியாதையைப் பெறவிட்டாலோ தகப்பனுக்குத் திருப்தி யேற்படாது. மகன் மரியாதை பண்ணுவிட்டால் தகப்பனுக்கு மகனும் சரிதான்; அயலான் பிள்ளையும் சரிதான். இப்படிப்பட்ட சிறு மனத் திருப்தியைத் தகப்பன் பெறவிட்டால் (அது போலியாக இருந்தாலும் கூட) தன்னுடைய மகனைப் பெற்று வளர்த்து மனிதனாக்கியதில் பிரயோசனம் இல்லையென்று விரக்தி கொள்ளும் நிலைக்கு வந்துவிடுகிறான். பிள்ளை — தகப்பன், மனைவி — புருஷன் என்ற பார்தவணியம் போய்விடுகிறது. குடும்பம் குலைகிறது. நாகரீகம் சரிகிறது ..... அப்புறம், மனிதன் காட்டுமிராண்டியாகிறான்!

ஆகவே, கட்டுப்பாடு மரியாதை மூதலியன (போலியாயிருந்தாலும் கூட) மனித சமுதாயத்தை, நாகரீகத்தை வளர்ப்பதற்கு வேண்டியன என்பதை மறுக்கவும் முடியாது; மறைப்பதற்கும் இல்லை.

— வ. க.

ஐயா, நண்பரே!

கட்டுப்பாடு, மரியாதை என்பன போலி என்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்கள்; நல்லது. ஆனால், அவைகள் போலியாக மட்டும் இருந்தால் காரியமில்லையே; கெடுதலானவைகளாயுமல்லவா இருக்கின்றன? நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், நமது பெரியோர்கள் குழந்தையிலிருந்தே கட்டுப்பாடு கட்டுப்பாடு என்று நம்மீது ஆயிரம் கட்டுப்பாடுகள் போட்டு நம்மை முடக்கி வைத்தது, இன்றைய விடுதலைப் போராட்ட - உலகிலே நம்மையெல்லாம் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிற தென்பது தெரியவரும்.

செப்பமான கதவு செய்வதற்கு, மரத்தின் பட்டைகள் தேவையற்றவை, தடையாகவிருப்பவை என்று காணும்பொழுது அவைகளைச் செதுக்கித் தள்ளுவதில் தயக்கம் ஏன்?

உலகம் மாறிக்கொண்டு வருகிறது, ஐயா! பல ஆயிரம் மைல்களெல்லாம் நிமிஷ தூரமாகி எல்லாம் ஒரே உலகமாகி வருகின்ற இந்தக் கொந்தளிப்பிலே, தூரம், தொலை, அந்நியம் என்ற வார்த்தைகளே விரைவில் வழக்கிலிருந்து ஒழிந்து போய்விடக்கூடிய இன்றைய உலக நிலையிலே நாம் நமது என்ற புராதன 'குடும்பப் பார்வையை'ச் சற்றே குறைத்து அக்கம் பக்கத்தையும் பார்க்கத்தான் வேண்டும்!

— அ. சே. மு.

தெருக் கீதம்

[இரவிலே, நஜோமத்திலே, வீட்டுக்குப் பின்னாலுள்ள கிணற் றடியில் அவளைக் கண்டேன். கையிற் குடமில்லாமல் 'தண்ணீர்' அள்ள வந்தேன்' என்று சொன்ன அந்தப் பெண்ணின் உள்ளம்.....]

(சேன்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

“பெண்ணே, நீ .....

—இப்பொழுது பேசும்பொழுது என் குரலின் ஒசையில் கீறல் விழுந்தது. என்னுடைய நிலைமையை அவள் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கவேண்டும். நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் நிரம்பியிருந்த கண்ணீர் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியவில்லை.

“சரி; நான் போகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தேன்.

“ஸ்வாமி!” என்று கத்தினாள் அவள்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பி நின்றேன்.

அவள் ஓடிவந்து என் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘ஸ்வாமி, இன்னமும் என் மனதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையா?’ என்று கூறிக்கொண்டே, தனது கண்ணீரால் எனது பாதங்களைக் கழுவினாள்.

நான் அவள் தோள்களைப் பிடித்துத் தூக்கினேன். வாடிய மலர்க்கொடி போல என்முன்னதுவண்டு துவண்டு நின்றாள். இரு

வர் முகங்களும் ஒன்றையொன்று நோக்கின. வாய்ப்பேச்சில் என்ன பயன்? எங்கள் உள்ளம் ஒன்று கலந்ததுபோல்.....

அவளை என்னோடு அணைத்துக் கொண்டேன்.

மூலநாள் விடிய விழிக்கும் போது ஒன்பது மணியிருக்கும். படுக்கையைவிட்டு வெளியே செல்ல என்மனம் ஒப்பவில்லை. நான் எவ்விதம் அவளின் முகத்தில் விழிக்க முடியும்? படுக்கையிலிருந்தபடியே சிந்தனைக் கடலில் ஆழ்ந்தேன்.

“என்ன, உணக்கின்னுந் தூக்கமா? அவளைத் தேடிச் சென்ற அப்பா ‘இன்னும் வரவில்லையே’ என்று அம்மா கலங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாள். நீயின்னும் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாயே!” என்று என் அண்ணலின் மகள் கூறியதைக் கேட்டவுடன், இடியேறு கேட்ட சர்ப்பம்போல் அப்படியே சமைந்து விட்டேன். நான் செய்தது துரோகம் என்பது எனக்கு அப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வந்தது. ‘அவள் எங்கே போயிருப்பாள்?’

கால்கள் தள்ளாட வெளியில் வந்தேன். எங்கும் ஒரே குன்யமாய் என் கண்களுக்குத் தெரிந்

த்து, 'காமக் கண்களால் நோக்கும் மனித மிருகங்களிடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்றி விட்டாயா?' என்று யாரோ ஏனெனமாகக் கூறி நகைப்பதுபோல் என் உள்ளத்தில் பட்டது.

“இவள் ஏன் சொல்லாமல் ஓட வேண்டும்?” என்று என் அண்ணார்கேட்டார்.

“எனக்கு எப்படித் தெரியும்” என்று கூறினேன். வாயால் மட்டுந்தான் கூறினேன். ஆனால் என் உள்ளம்.....? சகிக்க முடியாத - மண்ணிக்க முடியாத ஒரு குற்றம் என் உள்ளத்தை அழுத்திக் கொண்டிருப்பதை அவர்களால் எப்படி அறிய முடியும்?

✱

கால சக்கரத்தின் வேகத்தில், என் உள்ளத்திலிருந்து அந்த ஏழைப் பெண் சிறிது சிறிதாக அழிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால், ஆசிரிய கலாசாலையில் படிக்கும்போது எனக்கும், வசந்தாவுக்கும் இடையில் காதல் உற்பத்தியானபின் முற்றாக அப்பெண் அழிந்து விட்டாள் என்று தான் கூறவேண்டும். சில சமயங்களில் சந்தர்ப்பத்தை யொட்டி அவளுடைய நினைவு வந்தாலும் அது வெகுநேரம் நிலைத்திருப்பதில்லை.

“இந்த விடுமுறைக்கு ஊருக்குப் போகமுன் கட்டாயம் என்களுடைய வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுத் தான் போகவேண்டும்” என்றாள் வசந்தா.

“வசந்தா! என் வார்த்தையில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? அண்ணனும், மனைவியும் கூட

வரும்போது நான் எப்படி உன்னிடம் வர முடியும்? எனக்கு மட்டும் உன்னோடு ஒரு நாளை ஆனந்தமாய்க் கழிப்பது இஷ்டமில்லையா?”

“எங்களுடைய வழியில் இந்த அண்ணனும், தம்பியும் எங்கிருந்துதான் முளைக்கிறார்களோ?” என்று கூறி அவள் அலுத்துக் கொண்டாள். பிறகு, “அடுத்த மாசம் இருபத்தேராம் திகதி! இந்தச் சனியன் எத்தனை நாட்களைக் கவனிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த விடுமுறையே இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!” என்றாள்.

“அப்படிக்கூறமுடியுமா வசந்தா? எத்தனைபேர் இந்த விடுமுறையை ஆனந்தமாய்க் கழிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாளை பொழுது புலர்ந்தால் அவர்கள் உள்ளங்கள் புகையிரத்திலும் பார்க்க வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்குமே! இன்று எங்கள் விடுதி அமர்க்களப்படுவதை பார்த்தாயா?”

“அதோ, வண்டியும் வந்து விட்டது!”

“ஏன் நீ இன்றைக்கே புறப்படுகிறாயா?”

“ஆம். நான் இன்றைக்கே போய்விட்டால் நீங்கள் நாளை வரும்போது வரவேற்க வசதியாயிருக்குமென்று நினைத்து அதிபரிடம் நான் இன்றைக்கே போக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். ஆனால் நாம் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கிறதா?”

உண்மையில் வசந்தாவைப் பிரிவதென்றால் என்னவோ போலத்தானிருந்தது. அவள் கண்கள் கலங்குவதைப் பார்க்கும்போது என் கண்களிலிருந்து குழறிக் கொண்டு வரும் கண்ணீரை எப்படி என்னால் அடக்க முடியும். “வாரத்திற்கு இரண்டு கடிதங்க ளாவது போடு” என்று என் துக் கத்தை அடக்கிக்கொண்டு கூறினேன்.

‘சரி’ என்று தலையசைத்தாள் அவள். பேசமுடியாமல் அவள் குரல் கம்மி விட்டது. பிரிவுப சாரம் கூறி அவள் கையைப் பற்றினேன். — நாணத்தின் மெல்லிய ரேகை அவள் நெற்றியில் படர்ந்தது. ஸ்படிகம் போன்ற கன்னங்கள் நாணத்தால் சிவந்தன. அவளுடைய ரோஜா இதழ் போன்ற உதடுகள் என்னிடமிருந்து எதையோ பெறத் துடித்தன. ....

பின்பு, கலகலவென்ற சத்தத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டிக் குளிருந்து கண்ணீர் நிறைந்த இரு கண்கள் என்னை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

✱

பாடசாலை தொடங்க இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே ஊரிலிருந்து புறப்பட்டேன். வசந்தாவின் வீட்டை அடையும் போது மாலை சுமார் நாலு மணியிருக்கும். “முன் அறிவித்தல் இல்லாமலே வந்துவிட்டார்களே!” என்று அன்பு ததும்பக் கூறிக் கொண்டு என்னை வரவேற்றாள் வசந்தா.

“நான் வருவதை முன்கூட்டியே உனக்குத் தெரிவித்தால் நீ என்ன செய்வாய்?”

“செய்வதென்ன? நீங்கள் வந்தால் ‘உள்ளேயே வர விடக் கூடாது’ என்று கூறி ஒரு காவற்காரனை வாசலிலேயே நிற்கவிட்டிருப்பேன்”

“நல்ல வேளையாக உனக்கு அந்தச் சிரமம் கொடுக்காமல் விட்டேனே, அது போதும்”

“எந்தச் சிரமம்”
“காவற்காரனை நியமிக்கும் சிரமந்தான்!”

கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடிய அவள், பிறகு நிமிஷத்திற்கு ஒருதரம் உள்ளே போவதும், வெளியே வருவதமாக இருந்தாள். நான் வெளியே போடப்பட்டிருந்த ஓர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

“என்னை மன்னிக்க வேண்டும். உங்களை வெகுநேரம் தனிமையில் இருக்க விட்டுவிட்டேன்”

“பரவாயில்லை; இப்பொழுதாவது நீ உன் வேலைகள் முடித்து வந்தாயே!”

“என் வேலைகள் இன்னும் முடியவில்லையே! எழுந்திருங்கள்; உங்கள் உடைகளை மாற்ற வேண்டாமா?” என்று கூறிக் கொண்டு எனக்காக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஓர் அறைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றாள்.

சுமார் அரைமணி நேரம் கழித்து வசந்தா வரும் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்டு நித்திரைபோற்பாசாங்கு செய்தேன். ‘கலீன்’ என்ற சப்தத்தைக் கேட்டுக்

கண்ணை விழித்தபோது, பரக்கப் பரக்க விழித்துக் கொண்டு கைகால்கள் 'வெடவெட' என நடுங்க 'அவள்' நின்றுகொண்டிருந்தாள். நிலத்தில் நூறு துண்டுகளாக வெடித்துப்போய்க் கிடந்த தேநீர்க் கோப்பை என் உள்ளத்திற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கிடந்தது. துக்கமும் பயமும் அவள் முகத்தில் மாறி மாறிக் காட்சியளித்தன. என்னையே சற்று நேரம் உற்று நோக்கிய வண்ணம் நின்ற அவள் அவசர அவசரமாக உடைந்த துண்டுகளைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தாள். சத்தத்தைக் கேட்டு உள்ளே நுழைந்த வசந்தா, "கீழே போட்டு உடைத்து விட்டு அழுகிறாயா? கழுதை; முகத்தைப் பார்!" என்று வசைமாரி பொழிய ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது சுமார் மூன்று வயசுக் குழந்தையொன்று தட்டுத்தடுமாறி உள்ளே நுழைந்து தன்குஞ்சுக் கரங்களால் அவளின் சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'ஏம்மா அழுறே' என்று கொஞ்சும் பாவனையில் கேட்டது. விக்கிவிக்கிப் பலத்து அழுதுகொண்டு வாஞ்சையோடு குழந்தையைக் கட்டி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

என் வாழ்க்கையின் இன்பம் அஸ்தமித்து விட்டது. கொலைகாரனைப்போல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

"எழுந்திருங்கள்! சரப்பா டெல்லாம் தயாராய் விட்டது" என்று கூறிக்கொண்டு மறுபடியும் உள்ளே நுழைந்தாள் வசந்தா.

நான் தலையை நிமிர்த்தினேன். வெள்ளிப்போயிருந்த என் முகத்

தில் இரு கண்கள் கண்ணீரில் மிதப்பதைக் கண்டவுடன் "என்ன அது" என்று ஏக்கம் நிறைந்த தொனியிற் கேட்டாள் வசந்தா.

"வசந்தா, இந்தப் பாபியை மறந்து விடு. நான் கொலைகாரன்; காமத்திற்கடிமைப்பட்ட பத்தன்; மற்றவர்கள் துன்பத்தில் இன்பமனுபவிக்கும் கசடன்; பெண்மையின் தெய்வீகத் தன்மைமை அறியாத மூர்க்கன் — துரோகி; என்னை மன்னித்து விடு வசந்தா"

"எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! அதற்குள் உங்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது"

"வசந்தா நீ என்னை உண்மையாகக் காதலிக்கிறாயா?"

"இது என்ன கேள்வி"

"நீ என்னைக் காதலிப்பது உண்மையானால் உண்மையான ஓர் இன்பத்தை நாடிச் செல்லும் உன் காதலனின் உள்ளத்திற்கு வழி காட்டுவது உன் கடமையல்லவா?"

"இது என்ன வினையாட்டு. ஐயோ! இந்த இருதயம் மென்மையானது. அதில் சுமக்க முடியாத பாரத்தைச் சுமத்தி என்னைக் கொல்ல வேண்டாம். என் நெஞ்சைத் தொட்டுப் பாருங்கள். இந்தப் பேதையின் உள்ளங்கொதிப்பது உங்களுக்கு விளங்கும். அரை மணித்தியாலத்திற்குள் உங்களுக்கு என்ன பிடித்து விட்டதென்று தெரியவில்லையே! உங்கள் காலில் விழுகிறேன்; நடந்தது என்னவென்று கூறமாட்டீர்களா?"

"வசந்தா, நான் உன்னிடம் கூறாமல் ஒழிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? நான் மகா பாபியென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். என்னையே கதியென நம்பிவந்த - என் அன்பிற்கு அடிமைப்பட்ட, பரிசுத்தமான மகாலட்சுமி போன்ற ஒரு ஏழைப் பெண்ணை என் காமக் கருவியாகப் பாவித்தேன். அவள் 'தியாக குணம் பெண்களுக்கே உரியது' என்பதை நிரூபித்து விட்டாள். ஆனால் .....

கூறி முடிப்பதற்குள் "ஐயோ! ஐயோ! அம்மா! அம்மா!" என்று யாரோ அவலக் குரலில் அலறவைக்கேட்டு இருவரும் வெளியே ஓடினோம்.

'என்ன நடந்தது' என்று படபடப்புடன் கேட்டாள் வசந்தா.

"மேல்மாடியிலிருந்து தவறி ....."

என்முன் தெரியும் பொருட்களெல்லாம் சழல்வதுபோல இருந்தது. 'ஐயோ' என்ற லறிக் கொண்டு இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் அவளின் தலையைத் தூக்கி என் மடிமீது வைத்தேன். என் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. 'என் கண்ணே, உன் பெருமையை உணராது உன் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து அதற்கு முற்றுப்புள்ளி யிட்ட இந்தப் பாவிக்குப் பாடங்கற்பித்து விட்டாயே! அழிய வேண்டியவன் நான் இருக்க, உன் பொண்ணை உயிரை என் மாய்த்துக் கொண்டாய், என் செல்

வமே! உன் அருமைக் குழந்தையை யார் கையில் ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்கறாய்?"

"சுவாமி, என் வாழ்வில் நான் என்றும் அடையாத இன்பத்தை இன்றுதான் அடைகிறேன். என் உயிர்க்குயிரான் அன்புக் காதலரின் மடியில் உயிர்விட நான் எத்தனை ஜென்மங்களில் புண்ணியஞ்செய்தேனோ? என் உயிர் சாந்தி அடைவதற்கு உங்கள் வாயிலிருந்து வந்த 'என் கண்ணே' என்ற அந்த ஒரு சொல்லே போதுமே! என் பிரபு, குழந்தையைப் பற்றிய கவலை எனக்கெதற்கு? உங்கள் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும் படி நான் உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமா?" என்று கூறிக் கொண்டு, அருகில் ஒன்றும் விளங்காமல் மிரள, மிரள விழித்துக் கொண்டு நின்ற குழந்தையின் கரங்களைப் பிடித்து என்னிடம் ஒப்படைத்தாள்.

"என் செல்வமே, இனி இதுதான் உன் அம்மா. இந்த ஏழை அம்மாவை மறந்துவிடு" என்று கூறி வசந்தாவின் கரங்களை அன்போடு வருடினாள்.

"எங்கேம்மா போறாய்!" என்று கேட்டுக்கொண்டு வரண்ட முகத்தோடு நின்ற குழந்தையின் மெல்லிய கைகளைப் பிடித்துத் தனது மார்போடு அழுத்தினாள் அவள். பிறகு .....

அவளுடைய ஆத்மா, நிம்மதியான ஓர் உலகத்தை நாடிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

சரோஜினி சொல்கிறார்

சினிமாவின் மகத்தான சக்தியை ஏற்கெனவே நம் தலைவர்களும் பலர் நன்றாக உணர்ந்துள்ளனர். அகில இந்தியத் தவப்புதல்வி, ஆங்கில கவிதா சிரோன்மணி, ஸ்ரீமதி சரோஜினி ராயுடு “நெறி தவறிய கணவனுக்கு அவனது அருமை மனைவியால் செய்யக்கூடிய அவ்வளவும் ஜனங்களுக்கு சினிமானால் செய்ய முடியும். ஜனங்களின் மூட நம்பிக்கைகளைப் போக்கவும், அவர்களது வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தவும், ஆங்காங்கு நடக்கும் விவகாரங்களைப் பற்றிய செய்திகளைத் தெரிவிக்கவும், உபயோகமுள்ள பொழுதுபோக்குக் கொடுக்கவும் சினிமா சிறந்த சாதனம்” என்கிறார். இதைவிட அழகாகவும், ஆணித்தரமாகவும் சினிமாவின் உபயோகத்தை எடுத்துக்கூற முடியுமா?

— பொ. சுந்தரமூர்த்திநாயனார் B. A.
[“சினிமாவும் பொதுநலமும்” என்ற புத்தகத்தில்]

குடும்பப் பெண்கள்

கண்ணியமான பெண்கள் சினிமாத் தொழிலில் சேர்ந்து

வேலை பெறுவது கடினம். இத் தொழிலின் தலைவர்களும் மற்றதொழிலில் உள்ளவர்களைப்போல் சிக்கலானவர்கள். மரியாதை உள்ள இந்திய நங்கை - தொன்று தொட்டே கண்ணியப் பிறவி கொண்டவள் - பலவிடங்களுக்குப் போய் வேலைதேட முயற்சிப்பது கஷ்டமே. பெண்களால் நடத்தப்படும் ஒரு உத்தியோக நிலையம் அவசியமாகும். அப்படியிருந்தால்தான் கண்ணிய நங்கையர் இத் தொழிலில் விரும்பிச் சேர முடியும்.

— ஸ்ரீமதி லீலாவதி முன்ஷி
[“திரை ஒலி” பொங்கல் மலரில்]

N. S. கிருஷ்ணன்.....

ஸ்ரீமதி மதுரம் எழுந்து வந்து அன்புடன் வழி அனுப்பிக் கொ

● “போகாத யாத்திரை ஒன்று செய்து சினிமாஉலக விஷயங்களைக் கொண்டு வாருங்களேன்!” என்று நமது ‘ராஜா’விடம் சொன்னதற்கு, “நமக்கு ஏனையா அந்தத்திருட்டு வேலைகள்? உள்ளதை உள்ளபடியே எழுதி விடுவோமே” என்று சொல்லி இந்த வெட்டுவேலை செய்திருக்கிறார் அவர்.

— ஆசிரியர்கள்.

ண்டே, “ ஒரு சமாசாரம் அண்ணா! இருதினங்களுக்கு முன்னால் என். எஸ். கே. மையப் பார்க்கப் பெனிடன்ஷியருக்குப் போய் வந்தேன். அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, ‘ தியேட்டரில் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு நடந்தது ’ என்று சொன்னேன். அவர் ‘ ஆமாம். பேப்பரில் படித்தேன். ரொம்ப சந்தோஷம். நான் எழுத்தாளர்களுக்கு ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் ’ என்று சொன்னார். .... இதையும் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்! ” என்றார்.

— ‘கலை’ ஆசிரியர்.

புகழ் ஏணி!

நடிகர்களுக்கு வேண்டியது புகழும் பொருளும். ஆபாசமாக நடிக்க உட்பட்டால் சினிமாவானில் ஓர் ஒளிபொருந்திய சினிமா நட்சத்திரமாகத் திகழலாம். (ஆனால், வானில் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிப்பதற்குக் காரணம், அதைச் சுற்றியுள்ள காரிருள்.) அதேபோல்தான் நடிகைகளின் வாழ்க்கை தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றி இருள் அடையத்தான் அவர்களும் பிரகாசிக்க முடியும். ஆபாசமாக நடிப்பவர்களுக்கு அழகு, பாட்டு, நடிப்பு, வன்மை அதிகம் வேண்டியதில்லை. பொதுஜனங்களாலும், டைரக்டர்களாலும், முதலாளிகளாலும் புகழப்படுகிறார்கள். சம்பளம் விரைவில் உயருகிறது. ஆபாசத்

தை எதிர்ப்பது நடிக்கை தன் எதிர்கால வாழ்க்கையையே எதிர்ப்பதுபோலிருக்கிறது.

— ‘ஜீவன்’

[‘பேசும் படம்’, ஜூலை, 1946.]

சமூகப்பட நடிப்பு!

சமூகக் கதைகளில் நடிப்பது என்ன கஷ்டம்? சுபாவீகமாக நடிக்கவேண்டியதுதானே? என்று சுலபமாகச் சொல்லப்படுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

.....

பிரம்மா, விஷ்ணு, பார்வதி, லக்ஷ்மி, இந்திரன், சந்திரன் முதலிய தேவர்களாகவும் தேவிகளாகவும் நடித்துவிடலாம்.....
“ இது பரமசிவன் மாதிரி இல்லையே? பார்வதி மாதிரி இல்லையே? ” என்றால், ‘ அவர்களை நீ நேரில் பார்த்திருக்கிறாயே? ’ என்று பளிச்சென்று கேட்கலாம்.

ஆனால், சமூகக் கதையில் சாதாரண மனுஷர்களாகவும் மனுஷிகளாகவும் நடிப்பது இருக்கிறதே, வெகு பிரயாசை! ஏனெனில், நம் மெல்லோருக்கும் சாதாரண மனுஷர்களையும் மனுஷிகளையும் தெரிந்திருக்கிறதல்லவா? கொஞ்சம் பிசகாய்ப்போனாலும், “ இது தப்பு; இப்படி நடந்திராது; இது இயற்கையாய் இல்லை ” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறோம். — ‘கல்கி’

[ஆனந்தவிவகடன் — தியாகபூமி
வீவாதம்]

பொல்லாப்பு

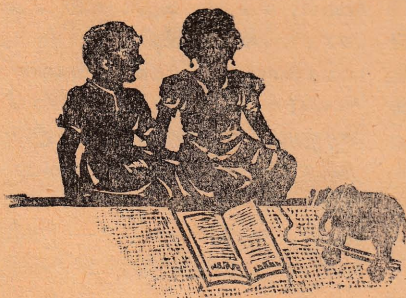
நண்டின் காலை ஒடிக்காதே;
நாயைக் கல்லா லடிக்காதே;
* வண்டைப் பிடித்து வருத்தாதே;
வாயில் பிராணியை வதைக்காதே!

யா கோழிக் குஞ்சைத் திருகாதே;
சூழிக் கூண்டைச் சருவாதே;
* ஆழி சூழும் உலகேத்த,
அன்பு காட்டி வருவாயே!

ப் ஊனைத் தின்று வாழாதே;
உயிரைக் கொன்று தாழாதே;
பா மானைக் கொன்றால் மான்கன்று
வருந்தல் நீயும் அறியாயோ?

ண கிளியைக் கூண்டில் அடைக்காதே,
கேடுனை வந்து சூழ்ந்தடுமே;
* ன் ஒளியே யில்லாச் சிறைதனிலே,
உன்னை வைத்தாற் சகிப்பாயோ?

எல்லா உயிரும் இறை மகவே;
இன்பம் நாடி உழைப்பனவே;
பொல்லாப் பென்றுஞ் செய்யாதே;
புனித வாழ்வு காண்பாயே!

செய்யாதே!

காதலோ

காதல்!

*

கு. பெரியதம்பி

தலைமாட்டில் எரிந்துகொண்டிருந்த கைவிளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுக்கலாமென்ற எண்ணத்துடன் தெய்வானை நிமிர்ந்தாள். அப்போதுதான் வாசல்பக்கமாக அந்தச் சப்தம் கேட்டது. 'எக் எக்' என்ற விக்கலின் ஓசையும், வேதனையின் பிரதிபலிப்பான அனுங்கல் சப்தமும் ..... ஐயையோ, யாரோ பெண்குரல் போலிருக்கிறதே!

"யாரது?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, பதிலை எதிர்பாராமல் தெய்வானை எழுந்து, கையில் விளக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு வாசல் பக்கம் போனாள். அங்கே வேதனை அலைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது ஒரு பெண்தான்; யாரோ ஒரு இளம்பெண். விளக்கு வெளிச்சத்திலே தெய்வானை அந்தப் பெண்ணின் நிலைமையை ஆராய்ந்தாள்.

சிக் இருக்கும் வயிற்றுடனே உடலின் முழுப் பாரத்தையும் ஒரு காவிற்காங்கி மறுகாலை இலகுவாகப் பெயர்த்து நடந்துவந்து தொடர்ச்சியான விக்கலுடனும், வெளிறிய முகத்துடனும் நிற்கும்

அந்தப் பேதைப் பெண்ணைப் பார்த்தபோது தெய்வானையின் மனம் வேதனைப்பட்டது. 'யாரோ ஒரு அயோக்கியன் கசக்கி எறிந்துவிட்டான்; பாவம்!' என்று அவள் எண்ணினாள். தலைவாசலிலே அவளை உட்காரவைத்துவிட்டு அடுப்பிற்கொதித்துக் கொண்டிருந்த நீரில் கிறிது தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டுவந்து அவளிடம் கொடுத்தாள். அதைக் குடித்தபோது சிறிது தெம்பு வந்து விக்கலும் மெல்ல மெல்லக் குறைந்து கொண்டுவந்தது.

தெய்வானை அவளை மிக ஆதரவாக அழைத்து உள்ளே உட்காரவைத்து "மகளே, நீ யார் என்பதை நான் அறியக்கூடாதோ" என்று கேட்டாள்.

அவள் உண்மையைச் சொல்ல விரும்பவில்லை. "நான் ஒரு அநாதை" என்றாள்.

"மகளே, ஒழிபாதே, உண்மையைச் சொல்! நீ சொசூசாக வாழ்ந்த பெண். உன் மேனியிலே நிழலில் வளர்ந்த அந்த மெல்லிய சாயல் இன்னும் முற்றாக மறைந்துவிடவில்லை" என்று தெய்வானை சொன்னாள். இந்த உலக நிகழ்ச்சிகளிலே பழமுந் தின்று வித்துமெறிந்த தெய்வா

'கண்டதும் காதல்; கேட்டதும் காதல்' என்று 'தெய்வீகம்' பேசி, உடல் ஆசை தீர்க்கும் யுவர்களுக்கும் யுவதிகளுக்கும் இந்தக் கதையைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

— ஆசிரியர்கள்.

னைக் கிழவியிடமும் பொய் சொல்ல முடியுமா?

இதைக் கேட்டதும் அந்தப் பெண்ணுக்கு - சரஸ்வதிக்கு - அழகையே வந்தது. தான் இந்த விஷயமறிந்த மனுஷியிடம் பொய் சொன்னதற்காகவும் நாணப்பட்டாள். நிலத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்; கண்ணில் நீர் துளித்தது. தன் அழகையை அடக்கிக்கொண்டு தெய்வானைக்கு ஏதோ சாட்சிச் சொல்லித் தன்னைக் காப்பாற்ற எண்ணினாள்; முடியவில்லை.

“இதெல்லாம் இப்பொழுது உலகத்தில் இயற்கை. இதற்காக வருத்தப்படாதே” என்று தெய்வானை தேறுதல் கூறினாள். அவள் நிலைமையைக் கண்டு அவளிடம் ஒன்றும் கௌரமம் விட்டிருக்க வேண்டும். பாவம், அவளுடைய பரிதாப நிலையைக் கண்டு இரங்கியே இப்படிக்கேட்டாள்.

சரஸ்வதி சேலைத் தலைப்பை எடுத்துக் கண்ணைத் துடைத்தாள். தெய்வானை மேலே ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் பசியாற்றினாள். மத்தியானம் தனக்குச் சமையல் செய்து வைத்திருந்த சோற்றில் இருவருமாகப் பசிர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். அந்த உலர்ந்த சாதம் உள்ளே போகக் கஷ்டப்பட்டது. ஆனாலும் வயிற்றிலே பசி இருக்கிறதல்லவா? ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு இடையிடையே நீரைக் குடித்து அதைச் சாப்பிட்டிருக்கினாள். சாப்பிடும் போது “மகளே, நீ செல்வமாக

வளர்ந்த பெண்போலக் காணப்படுகிறாய்! இப்படியாக அலைந்து கொண்டு திரியாதே, பிரசவ காலம் நெருங்குகிறது. இங்கேயே இரு; நான் உனக்கு வேண்டிய ஒத்தாசை செய்கிறேன். பிரசவம் முடிந்த பின்னும் வீரம்பினால் போ. இங்கேயே இருப்பதானால் இன்னும் நல்லது. எனக்கும் உதவியாக இருக்கும்” என்று தெய்வானை சொன்னாள்.

தெய்வானையின் பரோபகார சிந்தையைக் கண்டு சரஸ்வதி உள்ளம் குளிர்ந்தாள். இதுவரை எத்தனையோ பேர் அவனைப்பார்த்து “வேசி” என்றார்கள்; “கெட்டுப்போனவள்” என்றார்கள். அவனைப் பார்த்துக் காத்தோடுகாது குசுகுசுத்து நகைத்தார்கள். பெண்களே இப்படி எல்லாம் செய்தார்கள். அப்படியானவளுக்குத் தெய்வானையின் ஆதரவு பெரிதல்லவா?

சரஸ்வதி தன் சொந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டபின் இன்றுதான் இந்த சொகுசான படுக்கை. அதிற் படுக்கவுடன் அந்தப் படுக்கையின் சுகத்தை அவள் நயக்கவில்லை. பழைய நினைவுகள் வந்து சிந்தனைக்குள்ளாக்கி அவளை வருத்தின. இடையிலே தெய்வானை சொன்னாள்: “பெண்ணே, நான் உன்னைப்போல அனாதரவாகவே இருக்கிறேன். பிறக்கும் போதே தாயைத் தின்றுவிட்ட என் பேரனை வளர்த்தேன். அவன் காவாலிகளுடன் கூடி ஒவ்வோர் பண்டமாகக் கொண்டு போய்த் தாரைவார்க்கிறான். இன்றைக்கு எங்கே எந்தக்காட்டிலே

நிற்கிறானே அறியேன். கையிலே இருப்பது செலவானவுடன் வருவான். காணியை விற்றுக்கொண்டு போவதற்கு, அந்தக் கழிசறையால் எனக்கொரு ஆறுதலும் கிடையாது”

தெய்வானை வருந்துவதைக்கண்ட சாஸ்வதிக்கு “உலகிலே துன்பம் சகஜம்” என்ற எண்ணத்தினால் சிறிது ஆறுதலும் பிறந்தது. சிறிது நேரம் இருட்டிலே இருவரும் மௌனமாகப் படுத்திருந்தார்கள். பின்பு தெய்வானை ஆரம்பித்தாள்: “உனக்கு இந்த அநீதி இழைத்தவன் யார்?” — இதை கேளாமலிருக்க அவளால் முடியவில்லை.

“இல்லை; எனக்கு யாரும் அநீதி செய்யவில்லை” என்று சாஸ்வதி சொன்னாள்.

“அப்படியானால், நீ விவாகஞ் செய்து உன் புருஷன் இறந்து.....”

“அப்படி நான் விவாகஞ் செய்திருந்தால் விதவையானாலும் சுகமாக வாழ்ந்திருப்பேன். இக்கதி நேராது”

“என்ன நடந்தது? விஷயத்தைச் சொல்லேன்”

“அவர் என்னைக் காதலித்தார்.....” என்று தொடங்கியவள் அப்பாலே என்ன சொல்வது, எப்படிச் சொல்வதென்று தெரிபாதவளாய் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“காதலித்தாரா? ..... ஆனால் இந்த அயோக்கிய வாலிபர்கள் இருக்கிறார்களே, காதல் காதல் என்று வட்டமிடுவார்கள், கோ

ழிக்குஞ்சைக் கண்ட பருந்து மாதிரி! ஆனால் இவர்களுக்குக் காதல் என்றால் என்னவென்று தெரியாது. எத்தனை மலர்களில் தேனுறுஞ்சலாமோ, அத்தனை மலரையும் நாசமாக்கி விடுவார்கள்!” என்று தெய்வானை தான் அறிந்தவரையிலே சொன்னாள்.

“அவர் அப்படியானவரல்ல!” என்றாள் சாஸ்வதி.

“அவர் இப்பொழுது எங்கே?”

“நான் இருப்பது பட்டணம்; அவருடைய ஊரின் பெயரை மறந்துவிட்டேன். எனக்கு நல்ல நினைவிருந்தது; மறந்துவிட்டேன்.....”

“உன்னைக் காதலித்தார் என்றாயே; பின் ஏன் பிரிந்தார்?”

“என் பெற்றார் அறியாமல் அவருடன் நான் செல்வதென்று தீர்மானித்தோம்.....”

“அவரை விவாகஞ் செய்ய உன் பெற்றார் விரும்பமாட்டார்களா?”

“விரும்பவில்லை”

“பல சீரையும் நோக்கியே பெற்றார் மணம் முடித்து வைப்பார். நான் காதல் மணம் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. இது காதல்தானா அல்லது மோகமா, நிரந்தரமானதா அல்லது அந்த நேர அவதியைப் பொறுத்ததா, என்று தீர்மானிக்குமுன் உணர்ச்சித் துடிப்பிலே அவதிப்பட்டு விடுவீர்கள். பிற்காலத்தை நோக்கமாட்டீர்கள். நன்மையாக முடிந்தால் சரி; அல்லது பேராபத்து!” என்றாள் தெய்வானை.

பிறகு, “அப்பால் என்ன நடந்தது” என்று கேட்டாள்.

“தன்னூருக்குப்போய் எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்துவிட்டு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதாகச் சொன்னார். ஆனால் அவர் மீண்டு வரவில்லை. என்ன ஆபத்தோ! என்னைப் பெற்று வளர்த்த பெற்றோருக்கு அவமானத்தை வைத்து அவர்களின் கண்முன்னே இருக்க நான் விரும்பவில்லை”

“ஈ என்னதான் சொன்னபோதிலும், அவன் உன்னை அணைப்பியே விட்டான்!” என்றாள் தெய்வானை.

“ஐயோ, அரியாயம்! அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்! அவர் ஒருபோதும் அணைப்பவில்லை” என்று சரஸ்வதி திடமாகக் கூறினாள்.

“ஈ சிறு பெண், உலகம் தெரியாதவள். என்ன சொன்னபோதிலும் நான் நம்பமாட்டேன். அவன் உன்னை அணைப்பியே விட்டான். நிஜமனிதனிலும் நடிகள்கை தேர்ந்தவன். பிடிபடாமல் நடப்பதே அவன் முகற்கடமை” என்றாள் தெய்வானை.

“கடவுள்மீது சத்தியஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அப்படி ஒருபோதும் செய்திருக்க மாட்டார் அவர்!”

“சரி, மகளே; ஈ நித்திரை செய். முடிந்த காரியத்திற்கு வாதாடி என்ன?”

“என்றோ ஒருநாள் அவரைச் சந்திப்பேன் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏனோ தெரியாது”

“சரி சரி; பேசாதே. ஆறுதலாக நித்திரை செய்” என்று

தெய்வானை பேச்சை முடித்தாள்.

ஒருவர்க்கொருவர் ஆதரவாக இப்படியே நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். தான் ஒரு அந்நிய வீட்டில் வசிப்பதாகச் சரஸ்வதி எண்ணவில்லை. உடம்பு சிறிது சிறிதாக மினுங்கிக்கொண்டு வந்தது. பாட்டை மயிர் கறுத்துப் பழைய நெளியும் விட ஆரம்பித்தது. முகம் வெளிறிய நிலையிலும் சிறிது பிரகாசமடைந்தது. தெய்வானையின் ஆதரவில் துன்பத்தை அதிகமாக மறந்து கொண்டே வந்தாள் சரஸ்வதி.

ஒருநாள் அங்கே ஒரு வாலிபன் வந்தான். அவனைக் கண்டதும் சரஸ்வதி ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டாள். என்ன செய்வதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஒடிப்போய் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அவன் கால்களில் விழுந்தாள். தன் எண்ணம் வீண்போகவில்லை என்று பூரித்தாள். அவன் அவளைப் பொருட்படுத்தவில்லை. காலே விடுவித்துக் கொண்டு உள்ளே போனான்.

“பாட்டி, யார் இந்தப்பெண்?” என்று ஒன்றுமறியாதவன் போலக் கேட்டான். வெளியே நிகழ்ந்ததைத் தெய்வானை காணவில்லை.

“பாவம்; அனுகைப் பெண்” என்றாள் தெய்வானை.

“சரிதான். இது என்ன விபசார விடுதியா, தெருவாலே போகிறவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வைத்துக் கொள்ள!”

திருட்டுப்பிள்ளை!

சுயா”

பெரிய இடத்துப் பையன். அப்பா அம்மா இல்லை. தக்க இடத்தில் வளர்ந்து வருகின்றான், சுவீகாரப் பிள்ளையாக! பையனைச் சுவீகாரஞ் செய்துகொண்டு விட்டால் மாத்திரம் போதுமா? அவனை நல்ல மாதிரி வளர்க்கவும் பழக வேண்டாமா? பெரிய இடத்துப் பையனாகையால் அவனைப்பற்றி ஒன்று பேசுவோ, அல்லது அவன் வீட்டாருக்கு அவனைப்பற்றி ஒன்று சொல்லுவோ எல்லாருக்கும் பயம். இப்படிப் பெரிய வீட்டுச் சங்கதி என்று பபந்து பயந்து எத்தனைநாளேக்கென்று ஒட்டுக் குடிக்கனம் பண்ணுவது? “ஒரு நாளேக்காவது துணிந்து ஒன்று செய்தால்தான் அவனுக்கும் அவன் வீட்டாருக்கும் புத்தி வரும்” என்று நான் தீர்மானித்திருந்தேன்.

என் வீடு மாளிகையல்ல; வெறும் குடிசை வீடுதான். இதனால் எனக்குப் பெருமைகூட. மகாத்

மா கார்தியும் குடிசை வீட்டில் தானே வசிக்கின்றார் என்று எண்ணும்போது நான் எனது சின்னக் குடிலைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டிக்கொள்ளாமலிருக்க முடியுமா, என்ன? இந்தளவில் நானும் அந்த மகாத்மாவும் சமம் தானே!

அதிகாரி வீட்டுக் கோழிமுட்டை குடியானவன் வீட்டு அம்மியை உடைக்குமென்பார்களே! அதுபோல அடுத்த மாளிகை வீட்டாரால் நான் படும்பாடு கொஞ்சமல்ல - பிரதானமாக இந்தப் பையனால். வெறும் கள்ளப்பயல்! அங்கே அவனுக்கு வயிற்றுக்குப் போதுமானது கொடுக்கின்றார்கள் இல்லையோ என்னவோ தெரியாது. நான் வீட்டிலில்லாத நேரங்களிலும் நான் தூங்கும் இரவு நேரங்களிலும் என் அடுப்பங்கரையிற் புகுந்து ஏதும் திருடித் தின்று விடுகின்றான் படுபாவி. இந்தத் துப்புக்கெட்ட பையனால் இரவில் நான் கண்ணோடு சண்

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

என்று தெய்வானைமீது கோபித்தான், அருமைப் பேரன்!

‘பாவம்; கொப்பனி. அவள் எங்கே போவாள்?’

‘கிழட்டுப் பிணமே! நான் சொல்லுகிறேன்: மறுவார்த்தை பேசாது உடனே அனுப்பிவிடு!’ என்று பாட்டியைப் பார்த்து அதி

காரத் தொனியோடு கட்டளையிட்டான் அவன்.

உள்ளே இந்த நாடகம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது, சரஸ்வதி வெளியே புறப்பட்டுக் கூலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள். எல்லை காணமுடியாத சமுத்திரந்தான் இனிமேல் அவளுக்கு இந்த உலகத்திலே சஞ்சம் கொடுக்கக் கூடியது. *

மூடாமலிருக்கவேண்டியிருக்கின்றதே; இது என்ன அநியாயம்! முதலில் இவனைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாய்ச் சொன்னபோதெல்லாம் “ஓ! இதென்ன வார்த்தை; அவன் பெரிய இடத்துப்பிள்ளை; அங்கே அவனுக்கு என்ன குறை வைத்துவிட்டார்கள்; இதெல்லாம் வேறு யாரோ போக்கிரியின் வேலை” என்று மற்றவர்களுக்குத் தட்டிக் கழித்து வந்தேன். ஆனால் கையும் மெய்யுமாக இவனை நான் அகப்படுத்தியபோதுதான் என் தவறை உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையிலிருக்கும். என் அடுப்பங்கரையில் சட்டி பாளைகள் மெதுவாகச் சடசடக்கும் சத்தம் கேட்டது. கையில் தடியையும் எடுத்துக் கொண்டுபோய் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தேன். என்னைக் கண்டதும் ஒரு முறை இந்தத் திருட்டுக் கழுகை, என்னை முழிசிப் பார்த்துவிட்டுச் செத்தையைப் பிரித்துக்கொண்டு ஓடித் தப்பி விட்டான். பின் பலமுறைகளிலும் என்னிடமகப் படாமலேயே இரவுதோறும் என் அடுப்பங்கரையிற் புருந்து பழையதையெல்லாம் திருடிச் தின்று விட்டுப் போய்விடுவான். வயிற்றுப் பசிக்குத் திருடித் தின்னு

கின்றான்; பா த க ம ல் லே. என் சட்டி பாளைகளை உடைத்துவிட்டுப் போவதில் இந்தக் காவாலிப்பயல் என்ன சுகத்தைக் கண்டு விட்டானோ தெரியவில்லை!

ஒரு தடவை இவன் திருடவந்து எதிரும்புதிருமாக என்னிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட போது இவன் இடுப்பே ஓடிந்து போகக்கூடிய அளவுக்கு இவனுக்கு நல்லாகக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டிருந்தேன். மானங்கெட்ட பயல்! இதன்பின் சில நாள் என் குடிசைப்பக்கம் நாடாமல் இருந்தான். இப்போ பழைய பாடத்தைத் தொடங்கி விட்டான். முன் நான் கற்றுக் கொடுத்ததை மறந்துவிட்டான் போலிருக்கின்றது.

இவன் கெடுபிடியைப் பற்றி இவன் விட்டாருக்குச் சொல்லிப் பாருங்களேன்! “ஓ! என்ன, இவனு அப்படிச் செய்யக் கூடியவன்? நீ ஆள் மாறாட்டமாய்ப் பேசுகின்றாய்” என்று என்னோடு கோபங்கொள்ளவும் பார்க்கின்றார்கள். பெரியவிட்டுப் பிள்ளையல்லவா இவன்?

மன்னிக்கவும். இவன் பெயரைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். இவன்தான் அடுத்த விட்டுக்காரரின் “ரொம்மி” என்ற நாய்!

✱

— நாலு பாளைகள் —

சுவனின் வீட்டில் எத்தனையோ பாளைகள் தயாராகின்றன. அவற்றில் ஒன்று தைப்பொங்கலன்று உபயோகமாகிறது. மற்றொன்று விவாகமண்டபத்தில் சென்று நிறம் பெறுகிறது. மூன்றாவது பாளை ஏழை எளியவர்களின் குழந்தை குட்டிகளுக்குச் சோறு படைத்துப் போடுகிறது. நான்காவது பாளையோ? அதன் தலையில் பிணத்தின் முன்பு நெருப்பு எடுத்துச் செல்லும் வேலை விதித்திருக்கிறது!

—காண்டேவர்.

புத்தமதம், சிங்கள இலக்கியம்
ஆகியவற்றின் —

மறுமலர்ச்சிக் காலம்

கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்களன் என்னுமரசன் புத்தமத மறுமலர்ச்சியில் பெரும் பங்குடையவனாவான். இவன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலே மத அனுஷ்டானங்கள் கைவிடப்பட்டு, குருமார் அரசியலிலும், பொதுஜன வாழ்விலும் பங்குபற்றி புத்தமதம் சீர்திருந்தி நின்றது. இதைப் புனருத்தாரணம் செய்வதே தன் முக்கிய தொழிலெனக் கொண்டான் அரசன். இதற்காக சீய தேசத்தினின்றும் பல புத்த குருமாறை இலங்கைக்கு அழைப்பித்தான். இப்புத்த குருமார் இலங்கையில் பலரைத் தம் மதத்துக்கு மாற்றினர். பல தொண்டர்களைச் சேர்த்தனர். இலங்கைப் புத்த குருமார் சங்கத்தை ஏற்படுத்தினர். இன்று தீவின் பல பாகங்களிலும் வசிக்கும் குருமார் யாவரும் இச்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. புத்தாகமங்களையும் வேறு பல நூல்களையும் சீய தேசத்தினின்றும் இவன் தருவித்தான். இவை நடந்தது புத்த வருடம் 2294-ல் என்பர்.

இவன் காலத்தில் கண்டிப் பிரிவில் “வலிப்பத்தை” என்னும் இடத்திலிருந்த “சரணங்கர” என்பவர் “சங்கராஜ” எனும் பெயருடன் புத்த குருவானார்.

புத்த குருமார் அரசியலில் தலையிடுவதையும், வைத்தியத்திலும் சோதிடத்திலுமே காலங் கழிப்பதையும் இவர் விரும்பவில்லை. அதை எதிர்த்து ஓர் இயக்கத்தை இவர் ஆரம்பித்தார். அரசனும் பொது மக்களும் இவ்வியக்கத்துக்குப் பூரண ஆதரவளித்தனர். சங்கராஜர் புத்த மதத்தைப் பல வழிகளில் சீர்திருத்தினார். ‘உபசம்பதம்’ என்னும் புத்தகுருமாரின் அபிஷேகமும் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டது. இக்காலத்தில் புத்த சமயமும், இலக்கியமும் ஒருங்கே புத்துயிர் பெற்றன. சரணங்கரா பல நூல்களை எழுதி, இலக்கிய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தினார். குருநாகற்பிரிவில் “திட்டி” விகாரையிலிருந்த ‘சித்தாத்த புத்தரக்ஷித’ என்பான் இவரது சீடர்களுள் முக்கியமானவன். இவன் குருநாகலை ஆண்ட பராக் கிரமவாகுவின் காலந் தொடங்கி கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்களன் காலம் வரையுமுள்ள சரித்திரத்தை எழுதி மகாவம்சத்துடன் சேர்த்தான். அரசனது பேராதரவு இவனுக்கும் கிடைத்தது.

“இறைமணி”

இராசசிங்கன் பல விகாரைகளைப் புதுக்கிணன். "கங்கராம" விகாரையைக் கட்டினான். 'தம்புள்ளை' விகாரையில் பல குகைச்சித்திரங்களை வரைவித்தான். இவை அழியா வர்ணங்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வர்ணங்களெல்லாம் இலங்கையிலேயே செய்யப்பட்டன. கண்டிப்பெரஹராவும் திரும்ப ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வரசன் புலவர்களை நன்கு ஆதரித்து நாடுமேற்கும் கலைமணம் பரப்பினான். பல கல்விச் சாலைகளைத் திறந்தான்.

இவனது சமஸ்தான வித்துவாராயிருந்த "பண்டித பண்டாரராஜகுரு" என்பவன் "காரக புஷ்ப மஞ்சரிய" என்னும் இலக்கண நூலையும், 'சுதீர முகமண்

டல' என்னும் நூலையும், 'சாரீசங்கேபம்' என்னும் வைத்திய நூலையும் பாலிபாஷையில் இயற்றினான். இவை எழுதப்பட்டது புத்த வருடம் 2302-ல். தமிழ்நாட்டுக் கதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து "கதாமஞ்சரி" என்னும் நூலும் எழுதப்பட்டது. இராமன் கதை, பாண்டவர் கதை போன்ற கதைகளும் சிங்களவரிடையே இடம்பெறுவனவாயின.

சுருங்கக் கூறின் இராசசிங்கனின் காலம் (32 வரு 9 மீ 23 நாள்) புத்த மதத்துக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஓர் மறுமலர்ச்சிக்காலமென்பதில் எட்டுணையுமையமின்று.

[மகா வமிசத்திற் கண்டபடி]

'பாரத்' ஸ்ரூடியோ

செம்மாதெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.

அனுபவமும் திறமையும் மிக்க கலைஞர்கள் வேலைசெய்யும் இடம் இது. ஒரு அழகான சிறந்த 'போட்டோ' பிடிக்க வேண்டுமானால்,

'பாரத்' ஸ்ரூடியோவை நீங்கள் நம்பி இருக்கலாம்.

* வேண்டிய மாதிரிகளில் சினிமா ஸ்டைல்களும் எழுதிக்கொடுக்கப்படும். *

BHARAT STUDIO

47. Chemmah St., :: JAFFNA.

யாழ்ப்பாணம் ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு

நீங்கள் வரும்போது

"எவரெஸ்ட் ரீ ரூம்ஸ்"

ஞாபகமிருக்கட்டும்!

EVEREST TEA ROOM'S

Railway Station, JAFFNA.

S. A. S ஹமீட் & Bro.

95/2 K.K.S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

சகலவிதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும், கண்ணாடிகளும் தொகையாகவும் சில்லரையாகவும் எம்மிடம் கிடைக்கும். படங்களுக்குப் பிறேம் போட்டுக் கொடுக்கப்படும்.

உங்களுக்குத் தேவையான சகல விதமான மருந்துச் சரக்குகளையும் வாசனா திரவியங்களையும் எம்மிடம் சகாயமான விலைக்குப் பெறலாம்

—: ஸ்ரீ முருகன் மருந்துச் சரக்கு மளிகை :—

K. K. S. ரோட், ... யாழ்ப்பாணம்.

இது 'வசனமா, வசன கவிதையா' என்று
எங்களைக் கேட்கவேண்டாம்;
* * *
'இது ஏன் இப்படி, அது ஏன் அப்படி' என்று
எங்களைக் கொல்ல வேண்டாம்;
* * *
கவிதையின் கருத்து, பின்னர் சிலசமயம்
கவிஞனுக்கே தெரியாதாம்;
ஆகையால், திருப்பித் திருப்பிப் படியுங்கள், 'அப்போது -
புதுப் புதுக் கருத்துக்கள் தோன்றலாமன்றோ?
— ஆசிரியர்கள்.

வாழ்வுத் திரையில் .....

முகை அரும்பி மலர்ந்த கீழே விழுகிறது; நாம் அறிகின்றோமா?
காய் கனிந்து கீழே உதிர்கின்றது; பார்க்கின்றோமா?
இளமை முற்றி, கனிந்து முதுமையாக வாடுகிறது;
[கவனிக்கின்றோமா?
கிணற்று நீர் மீண்டும் மழையாக மாறிவிடுகின்றது!

சூயிலோசை சென்று சோலையெங்கும் பரந்து விடுகின்றது;
கடல் அலைகள் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து கரையில்
[செவிசாய்க்கின்றன;
கவியின் மட்டற்ற எண்ணங்கள் துரைபோல் கொந்தளிக்கின்றன;
புன்னகை வியாபகமாகித் துயர் உண்டாக்குகின்றது;
[ஏனோ இப்படி வாழ்வு?

சூடுகாடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைப்பூட்டுமாகில்
வறுமை உணவின் கொடுமையை ஆராய்ந்து பார்க்குமாயின்
வெறுமையான இன்பங்கள் மட்டற்ற வாழ்க்கையை
[நினைப்பூட்டுமாயின்
இயற்கையின் மடியிலே குழந்தை நித்திரையும், மடிதலும்
[செய்கின்றது என்போம்.

சூரியன் வந்த வேலையைச் செய்யட்டும், கூட்டுபவனைப்போல;
பணக்காரன் ஏழையை வதைக்கட்டும், அரிவாளைப் போல;
உடம்பெடுத்தவன் உயிரோடு போராட்டும், நண்பர்களைப்போல;
எல்லோரும் சென்ற வழியிலே நடப்போமா, எப்படி வந்தாலும்
[நடக்கட்டு மென்று?

விளக்கிலே எண்ணெய் வற்றி விடுகின்றது — காணவில்லை
காதலிலே இன்பம் மறைந்து விடுகிறது — தெரியவில்லை
பேச்சினிலே பொழுது போய்விடுகிறது — தோன்றவில்லை
இறைவனிலே பக்தி தேய்ந்து விடுகிறது — பார்க்க முடியவில்லை
எல்லாம் தேய்விடவே ஒளிபெறுகிறது; இயற்கைக்கு ஆறுதல்
[இது ஒன்றுதானோ?

— சோ. தியாகராஜன்.

தமிழின் * மறுமலர்ச்சி

உலகம் புதுமையை நாடிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. அதன்பேராக மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் அறிவிலும் உணர்விலும் நாகரீகத்திலுமாக எல்லாத் துறைகளிலும் வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறார்கள். தொழிலாளி தான் என்றும் முதலாளியின் அடிமை என்ற நியதியிலிருந்து நழுவிக்கொண்டு அறிவின் உயர்ந்த வழிகளிலே சென்றுகொண்டிருக்கிறான். தாழ்ந்தவன்மேல் உயர்ந்தவன் அதிகாரஞ் செலுத்தத் தயங்குகிறான். விவசாயி முந்திய மரக்கலப்பையை நாள் முழுவதும் மண்ணில் புதைக்க விரும்பாத நிலைக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறான். இப்படியே ஒவ்வொரு நாடும் பழைய உலகிலிருந்து விடுதலையடைந்துகொண்டு செல்கின்றது. அதனால் நாடுகளும் தனியரிமை வேண்டாது உலக ரீதியான கலாசாரங்களிலும் ஒற்றுமை, நட்பு முதலியவற்றிலும் ஒரே முகப்பட்டு ஒன்றுபட்ட நாகரீகத்துக்கு முயற்சிக்கின்றன. இந்த நாகரீக மறுமலர்ச்சிக்கு தமிழர்களும் அடிமைப்படாமலில்லை.

ஒரு நாட்டின் பாஷை, மேதாவித் தன்மையுடையதாய்த் திகழவேண்டின் அதன் அரசியல், பொருளாதாரம் இரண்டுமே முக்கி

யம். பொருளாதார அரசியல் கீழ் நிலையிலிருக்குமாயின் பொதுமக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். இந்தப் பாதிப்பு அவர்களின் ஜீவனத்தைப் பொறுத்ததே. அவர்கள் ஜீவன பாதுகாப்பிற்காக நாள் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கவேண்டிய அவசியம் உண்டாகும்போது கலை, இலக்கியம் முதலிய அறிவு வழிகளைச் சிந்திக்க முடியாது விடுகின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஒருசிலர்தான் கல்வி வாசனை உடையவர்களாய் வருகிறார்கள். இந்த ஆயிரத்திலொருவரையேத் தோன்றும் பண்டிதனே, புலவனே பொதுமக்களிடமிருந்து பிரிந்து தனிப்பட்ட கோஷ்டிகளில் (புலவர் கட்சிகளில்) அதற்குரிய இலக்கணங்களுக்கும் அறிவின் அந்தஸ்துக்கும் பயன்படக்கூடிய இலக்கியங்களையும் காவியங்களையும் செய்ய முற்படுகின்றான். இந்தப் பாஷை பொதுமக்களிடத்தில் அன்னியமொழியின் பாவனையாகக் கையாளப்படுகிறது. “இனத்தை இனம் நாடும்” என்று துபோல் இலக்கிய சிருஷ்டி கர்த்தாக்களான புலவர்களையும் பண்டிதர்களையும் அவர்கள் போன்ற அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள்தான் அறியமுடியும். இந்த அறிவாளர்களை அந்தப் பண்டிதர்கள் புகழும்போது, ‘அட, பண்டிதருக்குத் தெரிந்தளவு நமக்கென்ன தெரியும்’ என்று அவரைப் பற்றிப் பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் சாமானிய மனிதர்களும் ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும் கைதட்டிப் புகழ்கிறார்கள். இதே மாதிரி காலகதியில் பொதுமக்

கள் புகழ்ந்துகொண்டு செல்லும் போது மேற்படி புலவனிடத்தில் ஓர் அபூர்வ சக்தியை உண்டாக்கிக்கொண்டு செல்கின்றனர். இந்த விபீதங்களுக்கெல்லாம் தமிழரும் தமிழும் பலியாகாமல் இல்லை. இது மறைமுகமான உண்மை.

தமிழ்நாட்டின் புலவர்கள் தங்கள் கற்பனைகளையும் தத்துவங்களையும் ஒரு இறந்தகால புராணத்தில் புகுத்தியெழுதுவதை ஒரு தனி இலக்கணமாகக் கொண்டிருந்தனர். இவைகள் வாழ்க்கைக்கு எப்போதும் உதவியதேயில்லை. அவைகளுக்கு ஒருவழியில் மகத்துவங் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் வாழ்வு மாறுபட்டபோக்கிலே போய்க்கொண்டிருந்தது. பழந்தமிழ் நூல்களில் வாழ்க்கைத் தரத்துடன் பொருத்தப்பட்ட ஒரு நூலென்றால் தமிழ் மறையான திருக்குறளை விட வேறெதுவுமில்லையென்றே சொல்வேன்.

தமிழின் வளர்ச்சியை இன்னும் ஊன்றிக் கவனிப்போமானால் 18-ம் நூற்றாண்டு மட்டும், ஊர்த நடையில் சென்றதைத்தான் காணமுடியும். வசனநடை பென்பது கிடையாது. எல்லாம் செய்யுள் மயம். அப்படி வசனநடை இருந்தாலும் செய்யுளுக்கு உரையாயமைந்தவைதான். அவைகளும் பல்லுடைக்கும் கடினதமிழ். இனி, தமிழுக்கும் மன்னர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பென்றால்—, தம்மையும் நாட்டையும்

பெருமையாய் வைத்துப் பாடி விட்டால் மன்னர்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும்; பொன்னையும் மணியையும் வாரியிறைப்பார்கள். இதனால் கவிஞருக்குப் பிழைப்பாய்ப்போம். மன்னனுக்குத் தனிமைப் புகழ் வந்து சேரும். இவைதான் பிற்காலத்தில் கொடை வள்ளல் பட்டங்களைத் தாங்குகின்றன. மன்னர்களின் சமஸ்தானங்களில் புலவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுடன்தான் மன்னனின் கல்வி அறிவு தொடர்புகொண்டிருந்தது. பொதுஜனங்கள் விஷயத்தில் இன்றிருக்கும் கட்டாயக் கல்வியோ, பள்ளிக்கூடங்களோ, சுகாதார இலாக்காக்களோ எதுவும் கிடையாது. அப்படியிருந்தாலும் குருகுலங்கள்தானிருந்தன. இவை குருவின் அதிகாரத்தில்தான் தங்கியிருந்தன. அவருக்குத் தட்சணை வழங்கினால்தான் ஏதாவது ஏடுகளைக் திறந்து காட்டுவார். இவற்றிற்குக்கூட அரசனின் ஆதரவு இருந்ததா?

பிற்காலத்தில் புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆவலுடன் வந்த மேலைத்தேசத்தவர் கலாசாரங்கள் மக்களிடையே புகுத்தப்பட்டபோது அங்குள்ள அரசியல் முறைகளும் நம்மை அடிமைப்படுத்தின. அதன் பயனால் கல்விக்களங்கள், கோடுகள், ஆஸ்பத்திரிகள், புகைவண்டி, மின்சாரம் முதலியனவும் வந்து சேர்ந்தன. அரசியல் மாற்றமடைந்தது. தமிழும் மறுமலர்ச்சியடையத் தொடங்கிற்று. (அடுத்த இதழில் முடியும்)

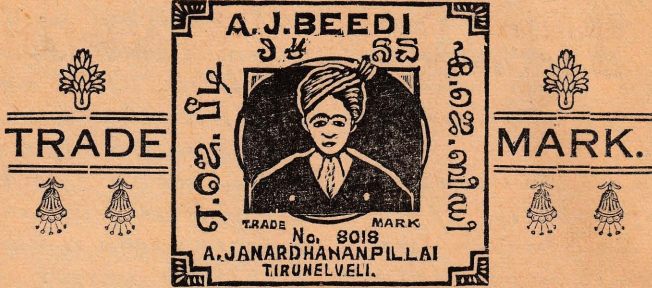

ஏ. ஜே. பீடி !

ஏ. ஜே. பீடி !!

A. J. BEEDIES.

கீர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்ததும்
உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: **N. SIVAGURU,**
137, Wolfendhal St., COLOMBO.

சகல விதமான இரும்புச் சாமான்களும், பெயி்ன்ற, வாணிஸ் முதலியனவும் திறம் சீமெந்தும் நியாயமானவிலைக்குக் கிடைக்கும்.
சண் முகம் ஸ் டோர்ஸ்,
222, ஆஸ்பத்திரி வீதி, ... யாழ்ப்பாணம்.

T. N. விங்கம் & Son,
K. K. S. ரோடீ, யாழ்ப்பாணம்.

- * ரயர்கள்,
- * ரியூப்புகள்,
- * மோட்டார்-சைக்கிள்-இவற்றின் பகுதிகள்,
- * வேறு பல பொருட்களும்
எம்மிடம் மலிவாகக் கிடைக்கும்.

'Phone No. 108'

'குகன்' ஸ்டூடியோ

— பரித்தித்துறை —

- * 'போட்டோ' படம் பிடித்தல்
- * படங்களுக்கு 'பிரேம்' போட்தல்,
- * உபசாரப் பத்திரங்கள் வரைதல்,

ஆசியவைகளுக்கு
எம்முடன்
ஆலோசியுங்கள்!

KUGAN STUDIO
POINT PEDRO.